

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 271)

Jun (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 91)

26. ப்ரஸரந்தீம் ப்ரபாம் வித்யாத் சக்ஷகாரம் வித்யுதுஜ்ஜ்வலாம்

ரங்கம் நாஸாக்ரகம் வித்யாத்யாத்மாக்யம் ஹ்ருதயே ஸ்மரேத்

பொருள் - “சக்ஷ” என்னும் எழுத்து அவளுடைய ப்ரகாசமான ஒளியாகும். எழுத்துக்களின் ரங்கம் (மூக்கு மூலமாக வெளிப்படும் எழுத்துக்களின் ஓசை. இவை அநுநாஸிகா எனப்படும்) என்பது அவளுடைய மூக்கு நுனி ஆகும். “யம்” என்பது அவளுடைய இதயம் ஆகும்.

27. ஜிஹ்வாமுலீயகம் ஜிஹ்வாமுலே வித்யாதநந்தரம்

உபத்மாநீயகம் வித்யாதோஷ்டயோ: க்ரமசஸ்ததா

பொருள் - நாக்கின் உள் இறுதிப்பாகத்திலிருந்து எழுகின்ற ஜிஹ்வாமுலீயம் என்னும் எழுத்துக்கள் அவளுடைய உள் இறுதிப்பாகமாக உள்ளன. உபாத்மாநீயகம் என்னும் எழுத்துக்கள் அவளுடைய உதடுகளில் இடையில் காணப்படும் சிறிய பிளவு ஆகும்.

28. சுபைர்வர்ணமயை: பத்மைரக்நீஷோம மயை: க்ருதாம்

பிப்ரதீம் வநமாலாம் கண்டாத் பாதாவலம்பிநீம்

பொருள் - அக்னி முதலியவற்றைக் குறிக்கும் எழுத்துக்களை உள்ளடக்கிய மந்த்ரமாத்ருகை என்பதும் தோள்களிலிருந்து திருவடிகள் முடிய காணப்படுவதான அழகான தாமரை மலர்களால் கட்டப்பட்ட சபமான வனமாலையாகும்.

29. அக்நீஷோமார்க கோட்யாபம் ஸ்புரத் ரத்நவிபூஷிதம்
மகுடம் சிந்தயேத் வித்வாந் ஹகாரம் பாரமேச்வரம்

பொருள் - பரமேச்வரனுக்கு உரிய “ஹ” என்னும் எழுத்தை எல்லையற்ற ஒளி நிரம்பியதும், எண்ணற்ற சந்த்ர சூரியன்கள் போன்று உள்ளதும், இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டது ஆகிய அவளுடைய க்ரீடம் என்று த்யானிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 271)

1-3-24 ஹ்ருதி அபேக்ஷயா து மநுஷ்ய அதிகாரத்வாத்

பொருள் - மனிதனுக்கே அதிகாரம் உள்ளதால், அந்த இதயத்துடன் தொடர்பு உள்ளதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - பரமாத்மா உபாஸகனுடைய இதயத்தில், அவன் உபாஸிப்பதற்கு ஏதுவாக (அந்த இதயத்தில்) வசிக்கிறான். அந்த இதயமானது கட்டைவிரல் அளவே உள்ளதால், அதற்கு ஏற்றபடி பரமாத்மாவையும், கட்டைவிரல் அளவுள்ளவனாகக் கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். ஆனால் ஜீவாத்மாவும் இதயத்தில் உள்ளதால், அவனும் கட்டைவிரல் அளவு கொண்டவனாகக் கூறப்படுகிறான்; உண்மையில் அவன் அரிசியின் நுணியைக் காட்டிலும் நுண்ணியவன் என்றே ச்ருதி கூறுகிறது. மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உபாஸகனாக இருக்கக்கூடிய தன்மை ஸம்பவிப்பதாகச் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே அனைத்து மனிதர்களும், சாஸ்த்ரத்தில் கூறியபடி, உபாஸனைக்கான அதிகாரத்தை அடைகிறார்கள். மனிதர்களுடைய இதயமானது கட்டைவிரல் அளவே உள்ளதாலும், குதிரை மற்றும் பாம்பு முதலானவற்றின் இதயங்கள் கட்டைவிரல் அளவு இல்லாததாலும், இங்கு கூறப்பட்ட விஷயத்தில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. இதனைப் பற்றிய மேலும் சில விவரங்கள் பின்னர் கூறப்படும் (இது ப்ர. ஸூ. 1-3-40ல் தொடங்கி மீண்டும் கூறப்படவுள்ளது).

அதிகாரணம் - 7 - தேவதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தேவர்களுக்கும் உபாஸனத்தில் அதிகாரம் உண்டு என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-25 தத் உபரி அபி பாதராயண: ஸம்பவாத்

பொருள் - ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்பது, மனிதர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தேவர்களுக்கும் உண்டு என்று பாதராயணர் கருதுகிறார்.

விஷயம் - பரப்ரஹ்மமனது கட்டைவிரல் அளவு கொண்டது என்று நிரூபிப்பதற்காக கடந்த அதிகரணத்தில், ப்ரஹ்ம உபாஸனைக்கான அதிகாரம் மனிதர்களுக்கே உண்டு என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதாக உரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கூறும்போது, ப்ரஹ்மவித்யையில், தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளதா அல்லது இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்த விஷயத்தில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - தேவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை; ஏன்? அவர்களுக்கு ஸாமர்த்யம்¹ இல்லாததால் ஆகும். தேவர்களுக்குச் சரீரம் இல்லாத காரணத்தால், ப்ரஹ்ம உபாஸனைக்குத் தேவையான அங்கங்களாக உள்ள விவேகம், விமோகம் போன்றவை கைகூடாது; ஆகவே தேவர்களுக்கு ஸாமர்த்யம் இல்லை. தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்பதற்கு எந்தப் ப்ரமாணமும் இல்லை. வேதாந்த வாக்கியங்கள் மூலமாக இயல்பாகவே எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய விஷயங்கள் குறித்துக் கூறப்பட்டாலும், பரப்ரஹ்மத்தைப் பொறுத்தவரையில் உள்ள ஒரே ப்ரமாணமாக வேதாந்தம் மட்டுமே உள்ளது; இப்படிப்பட்ட வேதாந்தத்திலும், தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்று கூறுவதாக எந்த ஒரு சிறிய விவரமும் காணப்படவில்லை. மந்த்ரங்களும் அர்த்தவாதங்களும் வெவ்வேறு விஷயங்களைக் கூறுவதாலும், கர்மவிதிகள் குறித்து விளக்குவதாலும், அவை, தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்று கூறுவதற்கான ஸாதனங்கள் அல்ல.

¹ ஸாமர்த்யம் - திறமை.

கர்மவிதிகள் குறித்துள்ள வாக்கியங்கள் கூட, அந்தக் கர்மங்கள் மூலம் கிட்டவல்ல பயன்களுக்குக் காரணமாக உள்ளதையே அவை உணர்த்துகின்றன அல்லாமல், தேவர்கள் குறித்து ஏதும் கூறுவதில்லை. மேலும் தேவர்களுக்கு எதற்காகவும் உபாஸனை செய்யவேண்டிய அவசியமும் இல்லை (அதாவது சரீரம் இருந்தால் துன்பம் ஏற்படும். இந்தத் துன்பம் தீர்வதற்காகவே உபாஸனை செய்யப்படுகிறது. ஆனால், சரீரம் இல்லையென்றால் இந்த உபாஸனையும் தேவை இல்லை என்றாகிறது). ஆகவே தேவர்களுக்குத் தகுந்த ஸாமர்த்யம் இல்லாமை மற்றும் அவசியம் இல்லாமை ஆகிய காரணங்களால், தேவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் அதிகாரம் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 271)

சரண என்னும் சொல்லின் பொருள்

மூலம் - இங்குற்ற சரண சப்தத்துக்கும், த்வயாதிகாரத்திற் சொன்ன பொருளை அநுஸந்தித்துக் கொள்வது. இந்த சரணவரணம் அர்ஜுநனைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்டதே யாகிலும், “அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய” என்கிறபடியே ஸர்வ விஷயமென்னுமிடம் ச்வேதாஸ்வதர ச்ருதி ப்ரஸித்தம். “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்”, “சரண்யம் சரணம் ச த்வாம்”, “யோகோ யோகவிதாம் நேதா”, “அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம்” இத்யாதிகளிலும் ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ விஷயத்வம் விவக்ஷிதம். இப்படி இவன் சரணமாக வரணீயனாம்போதைக்குத் தான் அநந்யசரணனாகையே வேண்டுவது.

விளக்கம் - சரமச்ச்லோகத்தில் உள்ள “சரண” என்னும் சொல்லிற்கு, த்வய அதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட பொருளையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இங்குள்ள சரண என்னும் சொல்லானது அர்ஜுநனைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்டபோதிலும், சரணாகதி கத்யத்தில் - அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய - தன்னை அடைந்தவர்களிடம் எந்தவிதமான சிறப்பையும் ஆராயாமல் அனைத்து லோகங்களுக்கும் அடைக்கலமாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் இங்குள்ள “சரண” என்ற சொல்லானது பொருந்தும் என்பதை ச்வேதாஸ்வதர ச்ருதி மூலம் அறியலாம். மேலும் மஹாபாரதம் வனபர்வம் (71-123) - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் உள்ள தர்மமாகக் கொண்டு - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-18) - சரண்யம் சரணம் ச த்வாம் - சரணம் அடைந்தவர்களைக் காப்பவனாக நீயே உள்ளாய் - என்றும்,

ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் (18, 19) - யோகோ யோகவிதாம் நேதா - மோக்ஷத்தின் உபாயமாகவும், பக்தியோகத்தில் நிற்பவர்களுக்குப் பலனை அளிப்பவனாகவும் உள்ளவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (72-4) - அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் - அவனையே அழியாத உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப "சரண" என்னும் சொல்லிற்கு குறிப்பிட்ட அளவு மட்டுமே பொருள் உள்ளது என்னும் எல்லை எல்லாத காரணத்தால், அனைவருக்குமே பொருந்தும் என்றாகிறது. அவனைச் சரணம் என்று அடையும்போது, வேறு எதனையும் சரணம் என்று புகாமல் இருத்தலே அவசியமாகிறது.

வ்ரஜ என்னும் சொல்லின் பொருள்

மூலம் - வ்ரஜ என்கிற சப்தமும் ப்ரபத்யே என்கிறவிடத்தில் அறுதியிட்ட ஸபரிகர ஆத்ம நிபேக்ஷத்தையே சொல்லுகிறது. அவ்விடம் அநுஷ்டாதாவினுடைய அநுஸந்தாநமானபடியாலே உத்தமனாயிற்று. இவ்விடம் "சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம்" என்கிற அபிமுகனாக நின்றவனைக் குறித்து விதிக்கிறதாயாலே மத்யமனாயிற்று. இவ் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி அங்காந்தரங்களும் இங்கே ஸூசிதமானபடியை த்வயத்திற்போலே உசிதபதங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தில் உள்ள "வ்ரஜ" என்ற சொல்லும், த்வய அதிகாரத்தில் "ப்ரபத்யே" என்பதை விளக்கும்போது உரைக்கப்பட்டதான, "அனைத்து அங்கங்களுடன் கூடியபடி ஆத்மாவைச் சமர்ப்பித்தல்", என்பதையே குறிக்கிறது. ஆனால் த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள "ப்ரபத்யே" என்பது சரணம் அடைபவனுடைய சிந்தனை என்பதால், அங்கு தன்மை இடத்தில் கூறப்பட்டது. ஆனால் சரமச்லோகத்தில் உள்ள "சரண" என்னும் சொல்லானது, கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் - உனது சிஷ்யனாகிய எனக்கு எது சிறந்ததோ - என்று க்ருஷ்ணன் முன்பாக விருப்பத்துடன் நின்றவனைக் குறித்து விதிப்பதாக உள்ளதால், இந்தச் சொல்லானது முன்னிலை இடத்தில் கூறப்பட்டது. பகவானுக்கு விருப்பமானதை மட்டுமே செய்தல் முதலான அங்கங்கள்

சரமச்லோகத்தில் மறைமுகமாக கூறப்பட்டதை, த்வய மந்த்ரத்தைப் போன்றே தகுந்த சொற்களில் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 91)

வ்யாக்யானம் - “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்”, “அமுதிலுமாற்றவினியன்” என்கிறவன் தன்னைப் போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பல ஸித்தியிருக்கும்படி யென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும்) “அவனைத் தொழுதால் வழி நின்ற வல்வினை மாள்வித் தமிழின்றியாக்கம் தரும்”, “தருமவரும் பயனாய்” என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் நிச்சேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜனங்களையும் தரும். பஜித்தாலன்றோ தருவது, பஜந விரோதிகளும் குவாலுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) “நாளு நின்ற நம் பழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும்” என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரமமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனால் பஜநோபாயமே தென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இரு பசைமல மறவுணர்வு கொண்டு நலஞ் செய்வதென்று) “பிணக்கற” என்று தொடங்கி, “அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று” என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்ய ஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க்கத்தை யதா நிருபணம் பண்ணியருளிச் செய்த நிரவதிக வாத்ஸல்ய யுக்தனாய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணான க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே “பக்த்யா த்வதந்யயா சக்ய:” என்றும், “மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்தவைவமாத்மாநம் மத் பராயண:” என்றுமருளிச் செய்த பக்தி மார்க்கத்திலே நின்று,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-2-1) – பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன் – என்றும், (1-6-6) – அமுதிலுமாற்றவினியன் - என்றும் கூறப்படுகின்ற அவனைப் போலே அவனை வணங்குதலும் உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள வணக்கத்தால் என்ன பயன் உள்ளது? (தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்) – திருவாய்மொழி (1-6-8) – அவனைத் தொழுதால் வழி நின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும் - என்றும், (1-6-9) - தருமவரும் பயனாய – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனை வணங்கினால் அவனை அடைவதற்கான தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கி, அழிவற்றதும் பெறுவதற்கு அரியதாக உள்ளதும் ஆகிய பயன்களையும் அளிக்கும். வணங்கினால் மட்டுமே இவை அனைத்தும் கிடைக்கும்; சரி, ஆனால் வணங்குவதற்குப் பல தடைகள் ஏற்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) – திருவாய்மொழி (1-3-8) – நாளு நின்ற நம் பழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும் – என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவை அன்றாடம் அழிக்கவல்லதான, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள தீவினைகள் அனைத்தும் வணங்குவதற்குத் தொடக்கிய உடனேயே அழியும். சரி, வணங்கத் தொடங்குவதற்கான உபாயம் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அவன் உரைத்த மார்க்கத்தில் நின்று) - திருவாய்மொழி (1-3-8) – திருவாய்மொழி (1-3-5) – பிணக்கற - என்று தொடங்கி, (1-3-5) – அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களின் வழி நிற்கும் மதங்களுக்கும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள ஆறு மதங்களுக்கும் இடையே உள்ள பிணக்கு தீரும்விதமாக, வேதமார்க்கத்தை உள்ளது உள்ளபடியே நிரூபணம் செய்யும்விதமாக எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் கொண்டவனும், ஞானம் போன்ற குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் திருத்தேரில் வீற்றிருந்து அர்ஜுனனை ஒரு காரணமாக அமைத்துக் கொண்டு அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பகவத் கீதை மூலமாக கீதை (11- 54) – பக்த்யா த்வதந்யயா சக்ய: – என்னிடம் உள்ள பக்தி மூலம் மட்டுமே அல்லாமல் வேறு எதனாலும் நான் உணரப்பட இயலாதவன் - என்றும், கீதை (9-34) – மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத் பராயண: - என்னிடம் மனம் நிலை பெற்றவனாக, எனது பக்தனாக, என்னை வணங்குபவனாக நின்று என்னை வணங்குவாயக; இப்படியாக மனம் மற்றும் இந்திரியங்களுடன் கூடிய சரீரத்தை என்னிடம் ஈடுபடுத்தி, என்னை மட்டுமே அடையத்தக்க புகலிடமாகக்

கொண்டு, என்னையே அடைவாயாக - என்றும் அருளிச்செய்த பக்தி மார்க்கத்தில் நிலை நின்று.

வ்யாக்யானம் - “நும்மிரு பசையறுத்து” என்றும், “மனனகமலமறக்கமுவி” என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து “இவனோ அவர்களோ ஆசிரயணீயர்” என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸ்ஸினின்றும் ஸவாஸநமாகப் போக்கி, “அவனுடையுணர்வு கொண்டு” என்று தத் விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, “நன்றென நலஞ் செய்வது” என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று. (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) அதாவது ஸர்வேச்வரன் தமக்கு மயர்வற மதிநலமருளினாப் போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளை யுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தாலென்கை.

விளக்கம் - (இரு பசை மலம் அற) - திருவாய்மொழி (1-3-7) - நும்மிரு பசையறுத்து - என்றும், (1-3-8) - மனனகமலமறக்கமுவி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற தெய்வங்களுடன் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை விலக்கிக் கொண்டு, “பற்றத்தகுந்தவர்கள் அவனா அல்லது இவர்களா” என்ற ஐயத்தை மனதிலிருந்து அதன் வாசனையுடன் விலக்கி. (உறணர்வு கொண்டு) - திருவாய்மொழி (1-3-5) - அவனுடையுணர்வு கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் விஷயமான ஞானத்தை அடைந்து. (நலம் செய்வது என்று) - திருவாய்மொழி (1-3-7) - நன்றென நலஞ் செய்வது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் பக்தியுடன் இருப்பீர்களாக என்று, (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) - அதாவது ஸர்வேச்வரன் தனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்தது போன்று, ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தனது கருணை மூலம், உண்மையானதும் நன்மை அளிக்கவல்லதும் ஆகிய புருஷார்த்தம் குறித்த விஷயத்தில் ஏற்பட்ட அறியாமையை நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை உபதேசம் செய்து, பகவானை வணங்குதல் என்பதில் ஈடுபடுத்துகிறார்; இதனை முதல் பத்தால் செய்கிறார் என்று கருத்து,

220. [1] சோராத மூவா வேர் முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாந பலமான வெளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடி வாட, [2] உலராமலாவி சேர்ந்து சிக்கெனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணியனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகல பல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணணைவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வா தீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி, [5] புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸாதந்துக்காநந்த ரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை [6] மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியமுந்திக் கீழ்மை வலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் சேஷத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதி சிந்தநாத்யங்க யுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனாலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணுமென் றாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனாய், அந்த ப்ரீதி இவரொருவரளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத் தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷித்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயனான வவனுக்குக் கீழுத்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசந ப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து, ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசி பிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக மோக்ஷ ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதகத்தினுடைய ரஸமும் முன்னாக விதிக்கிற ஸகுண

ப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாக சேஷத்ர வாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறா ரென்கிறார்.

விளக்கம் – இரண்டாம் பத்தில் செய்வது என்ன? அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், முதல் பத்தின் மூலம், தான் அறியாத பலவற்றையும் தனக்கு உணர்த்தப் பெற்ற நம்மாழ்வார், இவ்விதம் அவன் மூலமாக ஞானம் பெற்று, அத்தகைய ஞானத்தின் பலனாகிய மோக்ஷத்தை உடனேயே அடையவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். ஆனால் அந்த நிலையை அடைய இயலாமல் துக்கம் அடைந்தார். அவருடைய அந்தத் துக்கம் அனைத்தும் தீரும்விதமாக அவன் வந்து இவருடன் கலந்து நின்றான். இந்தச் சேர்க்கையால் அவன் மகிழ்ந்தான். அத்தகைய மகிழ்ச்சியானது இவர் ஒருவருடைய அளவில் மட்டும் நிற்காமல், இவருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைவரிடத்திலும் சூழ்ந்து நின்றது. அந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தின் லக்ஷணமாக உள்ள மோக்ஷத்தை இவருக்கு அளிக்க அவன் முன்வந்தான். அத்தகைய மோக்ஷத்தை அவனுடைய எஜமானனாக உள்ள தன்மை மற்றும் தான் அடிமையாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றுக்குத் தகுதியாக உள்ளவிதத்தில் உறுதியாக்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து, அனைவராலும் அண்டுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள அவனுக்கு, முதற்பத்தில் கூறப்பட்ட பரத்வத்தை நிலைநாட்டுவதாக உள்ள அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தினார். அந்த நிலைக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள வசனங்களையும் காட்சிகளையும் காண்பித்தார். அவனை அண்ட முயல்பவர்களுக்கு மேலும் ஆசை ஏற்படும்விதமாக, கைவிடத்தக்கதான இந்த ஸம்ஸாரத்தின் துக்கம், அடையத்தக்கதான உள்ள மோக்ஷத்தின் ஆனந்தம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்தை விலக்குவதற்கு முன்பாக மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாக உள்ள உபாயத்தின் சுவை ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தியபடி, அனைத்து குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம உபாஸனையை விதித்து, அதற்கு உதவுவதாக உள்ள தீயவற்றை விலக்குதல் மறும் திவ்யதேசங்களில் வசித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (சோராத மூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற சித்சித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) “சோராத வெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதி”,

“மூவாத்தனி முதலாய்”, “எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்”, “பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன்” என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குண விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்யவிபூதியில் இச்சா விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்ருதா சிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்த முக்த நித்ய ரூபமான சித் த்ரயத்துக்கும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத காலரூபமான அசித் த்ரயத்துக்கும் த்ரிவித காரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன்.

விளக்கம் - (சோராத மூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற) - திருவாய்மொழி (2-1-11) - சோராத வெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதி - என்றும், (2-8-5) - மூவாத்தனி முதலாய் - என்றும், (2-8-10) - எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய் - என்றும், (2-10-11) - பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுவதான. (சித் அசித் த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) - இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் தனது ஸங்கல்பம் கொண்டு மட்டுமே ஸ்ருஷ்டிப்பதால் நிமித்தகாரணமாகவும், ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் கூடியதால் உபாதான காரணமாகவும், விநியோகம் கொள்வதற்குத் தகுதியாக உள்ள ஞானம், சக்தி போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ளதால் ஸஹகாரி காரணமாவும்; இப்படியாக பத்தர், முத்தர் மற்றும் நித்யர் என்பதான மூன்று சித் வஸ்துக்களுக்கும்; ப்ராக்ருதம், அப்ராக்ருதம் மற்றும் காலம் என்பதான மூன்று அசித் வஸ்துக்களுக்கும் மூன்றுவிதமான காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) “அறியாதன அறிவித்த” என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசத தமமாக வறிவிக்க, “அடியை யடைந் துள்ளந்தேறி” என்று அத்தாலே இவருமவனைக் கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாந பலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) “தூமனத்தனனாய்”, “மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்று மோக்ஷகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தை யுடையராய், அவனுடைய கல்யாண குண விஷயமான அஜ்ஞாந கந்தமில்லாதபடி

கீழில் பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு பலம் மோக்ஷமாகையாலே “களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய், அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று ப்ராக்ருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ க்லேசங்களும் ஷட்பாவ விகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய், நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடப் பெறுவதெப்போதோவென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, “வாடி வாடும்” என்று ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

விளக்கம் - (அறியாதனவறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) - திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்த - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் அறியாதனவையாக இருந்த உண்மையாகவும் நன்மையாகவும் உள்ள புருஷார்த்தங்களை மிகவும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் இவருக்கு உணர்த்தினான். (உள்ளம் தேறி) - இதன் விளைவாக, திருவாய்மொழி (2-6-8) - அடியை யடைந் துள்ளந்தேறி - என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் இவனை அண்டி நின்று உள்ளத்தில் தெளிவு கண்டவராக. (தூமனம் மருளில்) - திருவாய்மொழி (2-7-8) - தூமனத்தனனாய் - என்றும், (2-10-11) - மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மோக்ஷம் என்ற ஒன்றுக்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ள தன்மையின் விளைவால், தூய்மை பெற்ற மனம் கொண்டவராக, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களின் விஷயத்தில் எந்தவிதமான அறியாமையும் அற்றவராக. (ஜ்ஞாந பலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) - முதல் பத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஞானத்தின் பலன் என்பது மோக்ஷம் என்பதால், திருவாய்மொழி (2-4-1) - களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய், அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலக விஷயங்களை அடைதல் மற்றும் அடைய இயலாமை ஆகிய காரணமாக ஏற்படும் கர்வம் மற்றும் துக்கம் என்பதான ஆறுவிதமான மாற்றங்களும் விலகி, சுத்தஸத்வம் என்பதால் எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபமாகவே உள்ள திருமேனியை அடைந்து, நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்பது எந்த நாளிலோ என்று ஏங்கி, அப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்தைப் பெறும் ஆசை காரணமாகத் தேடி, அது

உடனே கிட்டாத காரணத்தால், “வாடிவாடும்” என்பதற்கு ஏற்ப ஆதாரம் இழந்த
கொடி வாடுவது போன்று வாடினார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 236)

வ்யாக்யானம் - (என் நாவில் இத்யாதி) வழிகெடப் போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் “நாமும் அப்படியே போகவேணும்” என்று இருக்கவேண்டாவோ சேதநரானால்? நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்றோ உங்களுக்கு இருக்க அடுப்பது என்கிறார். (என் நா) “யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம்” என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு சேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு சேஷமான என் நா. என்னைப்போலே நாவால் கார்யங் கொண்டாருண்டா என்கிறார். “வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்” என்னும்படியான நாவினே.

விளக்கம் - (என் நாவில் இத்யாதி) - தவறான வழியில் மாறிச் செல்லும் நீங்கள், ஒருவன் சரியான வழியில் செல்வதைக் கண்டவுடன், “நாமும் அவனைப் பின்பற்றி அந்த வழியே போகவேண்டும்”, என்று எண்ணவேண்டாமோ? இதன் காரணம், நீங்கள் சேதநர்கள் அல்லவோ? நான் உள்ள நிலையை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். ஆக இது போன்று அல்லவோ நீங்களும் இருக்கவேண்டும் . (என் நா) - மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம் - இவர்கள் யாருடைய

உடைமையோ, அவர்களுடைய செல்வமும் அவர்களுக்கே உடைமையானது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதால், எனது இந்திரியமாக உள்ள எனது நாக்கு அவனுக்கே அடிமை ஆகும். என்னைப் போன்று நாக்கு மூலம் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டவர்கள் யாரும் உண்டோ என்று மகிழ்கிறார். திருவாய்மொழி (3-8-2) - வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம் - என்று கூறுவதாக உள்ள நாக்கு.

வ்யாக்யானம் - (இன்கவி) இவர் கவியை ஈச்வரன் கேட்டு ப்ரஸந்நனாய் இனியனாக, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதாயிறுக்கிறபடி. சேஷிக்கு இனியதான வழியாலேயிறே சேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. மிதுநமாய்க் கலவா நின்றால் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம், சேஷசேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே சேஷபூதனுக்கு வாசி.

விளக்கம் - (இன்கவி) - இவருடைய கவிகளைக் கேட்டு ஈச்வரன் மகிழ்ந்து இனிமையாக நிற்கிறான்; இதனைக் கண்டு அதன் மூலமாகத் தானும் மகிழ்ந்து இவர் நிற்கும் இந்த நிலையானது இவருக்கு இனிமையாக உள்ளது. எஜமானனுக்கு எந்தவிதத்தில் இனிமை ஏற்படுமோ அந்த வழியே, அடிமைக்கும் இனிமை ஏற்படும் வழியாகும். ஆனால் அடிமையாக உள்ள ஒருவனுக்கு இவ்விதம் இனிமை ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் இன்பம் ஏற்படுகிறதோ, அதே போன்று எஜமானனும் அடிமையும் சேர்ந்துள்ளபோது ஏற்படும் அல்லவோ? அல்லது அவனுக்கு எந்த வழியில் இனிமை ஏற்படுகிறதோ, அதே வழியாலே தனக்கு இனிமை ஏற்படுவதும் அல்லவோ அடிமையாக உள்ளவனுக்கு இருப்பாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (யான்) அவனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனென்றிருக்கிற நான். இத்தை நினைத்திறே கீழே “யஸ்யைதே” என்றது. (ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்ததில்லையிறே இது; “புறம்பு ஒருவர்க்குங் கொடேன்” என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேன்

என்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வருபத்துக்கு என்னில் - அடியிலே ஈசுவரன் அநுஸந்தாந ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையும் கொடுத்து வைத்தால், பின்பு, நாம் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. அவனதானது தன்னை “நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்” என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தம் இருப்பது. கோ தாநத்தில், பிதா புத்ரன் கையிலே நீர் வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றானாயிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தை தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றானாக நினைத்திருக்கும் ஈசுவராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார். “என்னால் தன்னை யின்தமிழ் பாடிய” என்று தான் இவரையிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப் பாடினாராக நினைத்திருக்குமவனிறே. அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் கொடுத்து வைக்கையாலே, “யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கமாட்டேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் – (யான்) - அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நான். இதனைத் தனது திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்தபடியே முன்பு “யஸ்யைதே” என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தைக் கூறினார். (ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) - கீழே கூறப்பட்ட “யான்” என்பதான எல்லையற்ற வசப்பட்ட நிலையுடன் இது சேராமல் உள்ளதே என்று தோன்றலாம். ஆனால் இங்கு “புறம்பு ஒருவர்க்குக் கொடேன்” என்பதைக் கருத்தாகக் கொண்டு, “பகவத் விஷயத்தில் மட்டும் அளிப்பேன்”, என்று கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தனக்கென்று ஏதேனும் ஒன்றை உடைமையாக வைத்துக்கொண்டு, அதனை அளித்தல் மற்றும் பெறுதல் போன்றவை, அடிமையாக உள்ள தன்மைக்குப் பொருந்துமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸர்வேசுவரன் இந்த ஆத்மாவிடமிரு நினைத்து அறியும் திறமை மற்றும் “செய்தல், செய்யாமை” என்ற திறன் ஆகியவற்றை அளிப்பதால், “நான் கொடுத்தேன்” என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அதாவது பகவானுடைய பொருளை, “நான் என்னுடையதை அளித்தேன்” என்று கூறலாம்படி அல்லவோ அவனுடன் நமக்கு ஸம்பந்தம் உள்ளது? கோ தானம் செய்யும்போது தந்தையானவன் தனது புத்திரன் கையில் நீர் வார்த்து அளிக்கிறான்; தொடர்ந்து புத்திரன் மீண்டும் அதனை அளிக்க, தந்தை புத்திரனிடமிருந்து தான் பெற்றதாக

எண்ணுகிறான். இதனைப் போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். இது போன்று இவர் தனக்கே உரிய செல்வத்தை அளித்தது போன்று ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்கிறார்; ஸர்வேச்வரன் அதனை அனைவருக்கும் அளிக்கும்விதமாக நான் பெற்றேன்” என்று எண்ணிக் கொள்வதாக உரைக்கிறார். திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னால் தன்னை இன்தமிழ் பாடிய - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் நம்மாழ்வாரைத் தன்னை குறித்துப் பாடும்படிச் செய்தான்; அதன் பின்னர், “இவர் நம்மைப் பாடினாரே” என்று எண்ணிக் கொண்டாடுகிறான். மற்றவர்கள் செய்வது என்னவென்றால் கவி பாடத் தகாதவர்கள், மற்ற விஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கவிபாடுகிறார்கள்; இவர்களை இவர் எண்ணியவராக, தனது கவியை நான் வேறு யாரைக் குறித்தும் அளிக்கமாட்டேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தென்னா இத்யாதி) இது காணும் இவர் கவிபாடினபடி. வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு முரன்றது இசையாய் விழுந்தாற்போலே யாயிற்று. இவரும் பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு அவன் தன்னோடு வாசியறத் தென்னாதென்னா வென்னுமித்தனை. பகவத் ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் அவன் தனக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே; தென்னாவென்னும் என்னம்மானிறே.

விளக்கம் - (தென்னா இத்யாதி) - இங்கு ஏன் வண்டுகள் குறித்து உரைக்கவேண்டும்? வண்டுகள் போன்று அல்லவோ இவரும் கவி பாடினார்! வண்டுகள் தேனைப் பருகிய மயக்கத்தில் தங்களுடைய மகிழ்வை வெளிப்படுத்தும்விதமாக ஓசை எழுப்பியபடி இருந்தன; அந்த ஓசையைக் கேட்கும்போது, அவை இசை போன்று செவிகளில் விழுந்தன. இது போன்றே இவர் தன்னுடைய பகவத் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியபோது, அவை கவிகளாய் வந்தன. பறவைகள், முமுக்ஷுக்கள், பகவான் ஆகிய அனைவரும் திருமலையை அடைந்ததால் இவ்விதம் பாடியபடியே உள்ளனர். ஆனால் பகவானுடைய அருகில் செல்வதால் பறவைகளும் முமுக்ஷுக்களும் பாடியபடி இருத்தல் என்பது சரியே; இதனைப் பகவானுக்கும் கூறவேண்டுமோ? அதாவது அவனை மகிழ்விப்பதற்காக இவர்கள் ஆனந்தத்துடன்

பாடுகின்றனர்; இவ்விதம் ஆனந்தம் கொண்டவன், தன்னை மகிழும்படிச் செய்பவர்களைக் கண்டால் பாடியபடி உள்ளான் என்பதைத் தனியே கூறவும் வேண்டுமா என்றும் பொருள் கொள்வர். ஆனால் அவன் இவ்விதம் பாடினானோ என்பதற்கு திருவாய்மொழி (10-7-5) – தென்னாவென்னும் அம்மான் - என்று ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) வேதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறார். (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) ஆனை பெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்; இவர் கவிபாடிக் கட்டின யானையாயிற்று அவன். அவ்வண்டுகளோடே ஸகோத்ரிகளாய் அநுபவிக்கிறார். அல்லாதாரைப்போலே, பாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறோரானையைக் கொடுத்து விடுமவனன்றே. ஸதா தர்சநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ண வேண்டியிருக்கு மவன். வண்டுகளானவை மதுபாந ப்ரீதியாலே தென்னாதென்னாவென்று ஆளத்தி வைப்பாரைப்போலே சப்திக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுபாவ்யனானவனை. (என் அப்பன்) நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியா நிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகன்.

விளக்கம் - (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) – வேதங்களைக் காட்டிலும் இராமாயணத்திற்கு ஏற்றம் உண்டு என்பது போன்று, வால்மீகி மஹரிஷி பாடிய கவிக்கு விஷயமாக உள்ள இராமனைக் காட்டிலும், தனது கவிக்கு விஷயமாக உள்ள திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் உள்ளது என்கிறார். (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) – அவனைப் பெறுவதற்காகக் கவி பாடினார்; இவர் பாடிய கவிக்கு ஸம்பாதித்த யானையாக அவன் வந்து நின்றான். அந்த வண்டுகளுடன் ஒரே குலமாக நின்று பாடி அவனை அநுபவிக்கிறார். மற்றவர்கள் தன்னைக் கவி பாடினால் ஒரு யானையைப் பரிசாக அளிப்பார்கள்; அவர்கள் போன்று அல்லாமல் தன்னைக் கவி பாடுபவர்களுக்குத் தன்னை தவிர்த்து வேறு ஒரு யானையை அளிப்பவன் அல்லன். எப்போதும் கண்களுக்கு இனிமையாக இருந்து, எப்போதும்

துதிக்கலாம்படி உள்ளவன். வண்டுகள் தேனைப் பருகிய காரணத்தால் “தென்னா தென்னா” என்று ஒலித்தபடி இருந்து ஆளத்தி வழிக்கிற திருமலையில், மிகவும் அருகில் நின்று, எனக்கு யானை போன்று, என்னால் அனுபவிக்கத்தக்கவனாக உள்ளான். (என் அப்பன்) - ஆனால் அவனைக் காண இயலவில்லை என்று முன்பு புலம்பியவர் இங்கு “உபகாரகன்” என்று ஏன் கூறுகிறார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகில் உள்ளவர்கள், மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்கள் குறித்துக் கவிபாடும்போது, அவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை உணர்த்தவல்ல தன்மையை தனக்கு அளித்ததன் மூலம் பெரிய உபகாரம் செய்தவன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்பெருமான்) அபகாரமே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. (உளனாகவே) “ஆசயா யதிவா ராம:” என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவனோ? “அஸந்நேவ” என்று தன்னைக் கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரி சேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன் ஸத்தையில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க, அவன் என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்து நிற்கிற நிலை என்னாவது, நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினால்? ஆனபின்பு, என்னைப் போலேயிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது.

விளக்கம் - (எம்பெருமான்) - அவன் நமக்குத் தீமைகளையே செய்தபடி இருந்தாலும், விட இயலாத ஸம்பந்தம் உள்ளவன். (உளனாகவே) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-3) - ஆசயா யதிவா ராம: - இராமன் மீண்டும் என்னை அழைப்பானோ - என்று மற்றவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்படுபவன், இங்கு எனது வாய் கொண்டு உரைக்கின்ற சொற்களுக்காக நிற்கும்போது, நான் வேறு யாரையேனும் குறித்துக் கவி பாடுவேனோ? தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை அண்டி நிற்காத சேதநர்களுடைய இருப்பு என்பது இல்லை என்ற விதிமுறை உள்ளது போன்று, அவன் என்னை அண்டவில்லை என்றால் தனது இருப்பு இல்லை என்று எண்ணியபடி என்னிடம் அவன் வந்து நிற்கிறான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். என்னைக் கொண்டு தன்னைக் கவி பாடுவதற்காக இங்கே வந்து

நிற்கிறான்; இவ்விதம் உள்ளபோது நான் மற்றவர்கள் குறித்துக் கவி பாடினால், அவன் வந்து நிற்கும் நிலை என்னவாகும்? இவ்விதம் உள்ளபோது, என்னைப் போன்று உங்களுக்கும் அருகாமையில் அவன் உள்ளதை நோக்குவீர்களாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 98)

93. கட்டப்பொருளை மறைப்பொருள் என்று கயவர் சொல்லும்

பெட்டைக் கெடுக்கும் பிரான் அல்லனே என் பெருவினையைக்
கிட்டிக் கிழங்கொடு தன்னருள் என்னும் ஒள்வாளுருவி
வெட்டிக் களைந்த இராமானுசன் என்னும் மெய்த்தவனே

விளக்கவுரை - என்னால் எனக்கு உண்டாக்கப்பட்டிருந்ததும், ப்ராயச்சித்தம் எத்தனை செய்தாலும் நீங்காமல் இருந்ததும் ஆகிய எனது வினைப்பயன்களை எம்பெருமானார் நீக்க எண்ணினார். இதற்கு வேறு யார் மூலமும் தூது அனுப்பாமல், தானாகவே என் அருகில் வந்தார். தனது அருள் என்ற வாளை உருவினார். எனது வினைகள் அனைத்தையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் வெட்டினார். செடியை வேருடன் வெட்டிவிட்டால், அதனைக் காண்பவர்கள் இந்தச் செடி முன்பு இருந்தது போலும் என்று நினைப்பது போன்று, எனது தீவினைகள் முன்பு இருந்தன என்று கூறும்படிச் செய்தார். மிகுந்த தவம் உடைய எம்பெருமானார் மேலும் செய்வது என்ன? தவறானவற்றை வேதங்களின் பொருள் என்றும், ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன் கூடியது அல்ல என்றும், அவன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவன் அல்லன் என்றும் தவறாக உபதேசம் செய்த வாதங்கள் அனைத்தையும் தள்ளினார். இத்தனை உபகாரம் செய்பவர் எம்பெருமானாரே ஆவார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானாருடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, “இத்தனை நாளும் என்னை அங்கீகரிக்கையில் கால்கண்டிட்டுக் கொண்டிருந்த தேவரீர், இப்போது அடியேன்பக்கல் ஒரு கைம்முதலின்றிக்கே யிருக்க இப்படி அங்கீகரிக்கைக்கு ஹேதுவேது, அதைச் சொல்லிக் காணீர்”, என்று இவர் மடியைப் பிடித்தாலும் அவர் அதுக்கு ஒரு மறுவுத்தரஞ் சொல்லாதே கவிழ்ந்து தலையிட்டிருந்தவாறே இப்படி நிர்ஹேதுகமாகக் கண்டிடுமோ என்று நினைத்து; இதிலே, “என்னுடைய ப்ரபல பாதகங்களை வாஸனையோடேகூட தம்முடைய க்ருபையாகிற கட்கத்தை ஸங்கல்பமாகிற வுறையில் நின்றும் உருவி அத்தாலே சேதித்துப் பொகட்டு, ப்ரபந் குலத்துக்கெல்லாம் ஒக்க உத்தாரகரான வெம்பெருமானார் ஸ்வாஜ்ஞாந விஜ்ஞும்பிதமான அபார்த்தங்களையெல்லாம் வேதார்த்தங்களென்று பரமமூடரான குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுகிற ப்ராமக வாக்யங்களை நிவர்த்திப்பித்த பரமோபகாரக ராகையாலே, அவர் செய்யுமதெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாயன்றோவிருப்பது”, என்று தெளிந்து, தம்மிலே தாமே ஸமாஹிதராய்ச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “இத்தனை நாட்கள் அடியேனை அங்கீகரிக்காமல் இருந்தீர். ஆனால் இப்போது என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாதபோதிலும் இவ்விதம் நீவிர் அங்கீகரிப்பதற்கான காரணம் என்ன? அதனை நீவிர் கூறவேண்டும்”, என்று கேட்டார். இவ்விதம் எம்பெருமானாரிடம் கேட்ட பின்னரும் அவர் பதில் ஏதும் உரைக்காமல் இருந்தார். இதனைக் கண்ட அமுதனார் இவ்விதம் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பார்த்தபடி இருப்பாரோ என்று வியந்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “எம்பெருமானார் தனது க்ருபை என்ற கத்தியை, தனது ஸங்கல்பம் என்ற உறையிலிருந்து உருவி, அதனைக் கொண்டு எனது அனைத்து பாபங்களையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். ப்ரபந்நர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று கரையேற்றுபவராகத் திகழ்கின்ற எம்பெருமானார், தங்களுடைய அஜ்ஞானம் காரணமாக ஓங்கி வளர்ந்ததான தவறான கருத்துக்களையே வேதங்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் என்று பரமமூடராக உள்ள பலரும் உரைத்த பலவற்றையும் விலக்கினார். மிகுந்த உபகாரம் நிறைந்தவராக உள்ளதால், எம்பெருமானார் செய்வது அனைத்தும் எந்தவிதமான காரணத்தின்

அடிப்படையிலும் அமைந்தது அல்ல”, என்று தெளிவடைந்து, தனக்குத்தானே சமாதானம் கூறிக் கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (என் பெய்வினையைக் கிட்டி) இவ்வளவும் விமுகனாய்ப் போந்த என்னால் உண்டாக்கப்பட்டதாய், அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலும் நிவர்த்திப்பிக்க வரிதாய், சாகோபசாகமாய்ப் பணைத்துப் போருகிற துஷ்கர்ம ரூப விஷ வ்ருஷ்டத்தை, இண்டைத் தூறு போலே ஒருவருக்கும் அண்டவொண்ணாதபடி யிருந்ததே யாகிலும், கௌரவ ஸேனையை, “காலோஸ்மி லோக சஷ்ய க்ருத் ப்ரவ்ருத்த:” என்று சொல்லா நின்ற க்ருஷ்ணன் சென்று கிட்டினால் போலே, தாமே சென்று கிட்டி. “அவித்யா தரு” என்னக் கடவதிறே. “வினையைக் கிட்டி” என்றது, “வினையேனைக் கிட்டி” என்றபடியாய். ஆளையிட்டுக் காரியங் கொள்ளுகையன்றிக்கே, நேர்கொடுநேரே தாமே வந்து கிட்டினார் காணுமென்கிறார். (கிழங்கொடு) மீளவும் கிளருகைக் குறுப்பாயிருக்கிற தூர்வாஸனையாகிற கிழங்கோடே கூட. (தன்னருளென்னும்) “ஸித்திர்வதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம்” என்றவனருளன்றிக்கே, “ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம்” என்று சொல்லப்படுகிற தம்முடைய அருளாகிற.

விளக்கம் – (என் பெய்வினையைக் கிட்டி) - நல்ல விஷயங்களுக்கு முகம் கொடுக்காமல் உள்ள என்னால் உண்டாக்கப்பட்டதும், எத்தனை அனுபவித்துக் கழித்தாலும் அல்லது ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் நீங்குவதற்கு அரிதாக உள்ளதும், பல பல கிளைகளாகத் தழைத்து நிற்பதும் ஆகிய தீயகர்மங்களின் ரூபமாக உள்ள தீய மரமானது, இண்டை என்ற மலருடைய புதர் போன்று யாராலும் அண்ட இயலாதபடி இருந்தது. கௌரவர்களின் படையை, கீதை (11-32) – காலோஸ்மி லோக சஷ்ய க்ருத் ப்ரவ்ருத்த: - இந்த லோகங்களை அழிக்கும் காலனாக நானே உள்ளேன் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் தானே சென்று அடைந்தது போன்று, இத்தகைய மரத்தை எம்பெருமானார் தானே வந்து அடைந்தார். ஆனால் இங்கு மரம் என்று உரைப்பது சரியா என்றால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – அவித்யா தரு – அவித்யை என்னும் மரம் – என்ற ப்ரமாணம் உள்ளது காணலாம். “வினையைக் கிட்டி” என்றால் “தீயவினைகள் நிறைந்த என்னை வந்தடைந்து” என்று பொருள். வேறு ஒருவரை தன் சார்பாக அனுப்பி அவர்கள் மூலமாகச் செய்யாமல், தானே

நேருக்கு நேராக வந்து நின்றார். (கிழங்கொடு) - மீண்டும் வளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதான தீயவாசனை என்னும் அடிக்கிழங்குடன். (தன் அருள் என்னும்) - சாண்டில்யஸ்மருதி (1-95) - ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம் - எம்பெருமானை அடைந்தவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயம் உண்டாகலாம் - என்பது போன்றதான அவனுடைய க்ருபை போன்று அல்லாமல், சாண்டில்யஸ்மருதி (1-95) - ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் - அவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தனது க்ருபை என்பதான.

வ்யாக்யானம் - (ஒள் வாளுருவி) அழகியதான வாளாயுதத்தைத் தம்முடைய ஸங்கல்பமாகிற உறையில் நின்றும் பிடுங்கி. ஒள் - அழகு. ஒள்வாள் - ஒளியை யுடைத்தான வாளென்னுதல், கூரிய வாளென்னுதல். (வெட்டிக் களைந்த) எடுத்துப் பொகட்ட. செடியை வெட்டி வேரைக் களைந்துவிட்டால், இந்நிலத்திலே இச்செடி முற்காலத்தில் யிருந்ததோவென்று தோற்றுமாப்போலே, இவனிடத்திலே இப்பாபங்கள் இருந்ததோவென்று தோற்றும்படியாகக் காணும் இவர் வேரைக் களைந்துவிட்டபடி. (மெய்த்தவன்) ஸத்யமான தபஸ்ஸையுடையவர். ஆத்ம யாதாமய ஜ்ஞாந ரூபமாய், சரணாகதி ரூபமான தபஸ்ஸையுடையவர். "தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு:" என்கிறபடியே ஸர்வேஷாம் தபஸாம் உத்க்ருஷ்டையான ப்ரபத்தியிலே நிஷ்ட்டரென்றபடி. இந்நிஷ்டயாலே காணும் இவர் ப்ரபந்ந குலோத்தேச்யரானதும், ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்தரானதும். (இராமாநுசன்) இப்படிப்பட்ட வெம்பெருமானார்.

விளக்கம் - (ஒள் வாளுருவி) - அழகாக உள்ள க்ருபை என்ற வாளை, தனது ஸங்கல்பம் என்றுள்ள உறையிலிருந்து உருவி. "ஒள் வாள்" என்றால் ஒளி வீசும் வாள் அல்லது கூர்மையான வாள். (வெட்டிக் களைந்த) - எடுத்து அறுத்து. ஒரு செடியை முற்றிலுமாக வெட்டி, அதன் வேரையும் நீக்கினால், இப்படி ஒரு செடி முன்பு இருந்ததோ என்று பிற்காலத்தில் ஐயம் கொள்வது போன்று, அமுதனாரிடம் இப்படிப்பட்ட பாபங்கள் இருந்தனவோ என்று ஐயம் கொள்ளும்படி வீழ்த்தினார். (மெய்த்தவன்) - உண்மையான தவத்தைக் கொண்டவர். ஆத்மாவைக் குறித்து உண்மையான ஞான வடிவில் உள்ளதும், சரணாகதி வடிவில் உள்ளதும் ஆகிய

தவத்தைக் கொண்டவர். தைத்திரீயம் - தஸ்மாத் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தம் ஆஹு: - தவங்களில் சிறந்ததாக ப்ரபத்தியே கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து தவங்களிலும் உயர்ந்த தவமாக உள்ளதான ப்ரபத்தியில் எப்போதும் நிலைத்து நிற்பவர் என்று கருத்து. இத்தகையே நிஷ்டை காரணமாகவே இவர் ப்ரபந்நர்களுக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்டவராக உள்ளதும், அவர்களுடைய தலைவராக உள்ளதும் ஆகிய நிலை ஏற்பட்டது. (இராமாநுசன்) - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (கட்டப்பொருளை மறைப்பொருளென்று) “பரம் ப்ரஹ்ம ஏவாஜ்ஞம் ப்ரம பரிகதம் ஸம்ஸரதி தத் பரோபாத்யாலீடம்” இத்யாதிப்படியே உபப்ரஹ்மண விருத்தங்களாயும், ஸுத்ர விருத்தங்களாயும், ப்ரத்யக்ஷ விருத்தங்களாயு மிருக்கையாலே, நிஹீந தர்மமான அர்த்தங்களை வேதார்த்தர்த்தங்களென்று. கட்டம் - கட்டு. (கயவர் சொல்லும்) “மாயாவாதம் ஸச்சாஸ்த்ரம் ப்ரச்சந்நம் பௌத்தம் உச்சயதே மயா சக்திதம் தேவி கலௌ ப்ராஹ்மண ரூபிணா” என்கிறபடியே ஜகத் ப்ரதாரகராய்க் கொண்டு சுபாச்ரயமான விக்ரஹமில்லையென்றும், ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்க ளில்லையென்றும், “பாதோச்ய விச்வா பூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி” என்கிற விபூதி இல்லையென்றும், “ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்நயௌ” என்கிற ஸ்ரீய:பதித்வம் இல்லை யென்றும், இப்படிப்பட்ட வ்ருத்தார்த்தங்களையெல்லாம் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கும் வேதாந்த ஸுத்ரங்களுக்கும் தாத்தர்யார்த்தமாகச் சொல்லுகிற சங்கராதி குத்ருஷ்டிகளைப் பரக்கச் சொல்லா நின்றுள்ள. கயவர் - துர்மார்க்கர்.

விளக்கம் - (கட்டப்பொருளை மறைப்பொருளென்று) - வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - “பரம் ப்ரஹ்ம ஏவாஜ்ஞம் ப்ரம பரிகதம் ஸம்ஸரதி தத் பரோபாத்யாலீடம் - பரப்ரஹ்மமே அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாகவும், பலவிதமான பேதங்களைக் கண்டு மயக்கம் கொண்டதாகவும் இருந்து, பிறப்பு முதலானவற்றால் துன்பம் அடைகிறது” என்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் ஆகியவற்றுக்கு முரண்பாடாகவும், ப்ரஹ்மஸுத்ரத்திற்கு முரணாகவும், நேரடியாகக் காண்பதற்கும் முரணாகவும் கூறுவதால், தாழ்ந்த தர்மங்கள் என்று கருதப்படுகின்ற அர்த்தங்களே வேதங்களில் கூறப்பட்டவை என்று. (கயவர்

சொல்லும்) பாத்தம்புராணம் - மாயாவாதம் அஸச்சாஸ்தரம் ப்ரச்சந்நம் பெளத்தம் உச்யதே மயா சக்திதம் தேவி கலௌ ப்ராஹ்மண ரூபிணா - (சிவன் பார்வதியிடம் கூறுவது) தேவி! சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமாக உள்ள மாயாவாதமானது, மறைமுகமான பெளத்த வடிவில், கலி காலத்தில் என்னால் ஓர் அந்தண வடிவம் எடுத்து போதிக்கப்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஜகத்தை மட்டுமே நம்பியுள்ளவராக, அண்டி நிற்கின்ற ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருமேனி இல்லையென்றும், அவனுக்கு இயல்பான குணங்கள் ஏதும் இல்லை என்றும், புருஷ ஸூக்தம் - பாதோச்ய விச்வா பூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - பரமபுருஷனுக்கு இவை அனைத்தும் கால் பாகம், மீதம் உள்ள முக்கால் பாகம் பரமபதம் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் விபூதிகள் இல்லை என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-18-17) - ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீம் ச பத்நயை - மஹாவிஷ்ணுவே! உனக்குப் பூமாதேவியும் மஹாலக்ஷ்மியும் பத்தினிகள் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ள தன்மை இல்லை என்றும் இப்படியாகப் பல முரண்பட்ட அர்த்தங்கள் பலவற்றையும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் மற்றும் வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்குத் தாற்பர்யமாக உரைத்தபடி உள்ள சங்கரர் முதலான அத்வைதிகள் உரைக்கின்ற சொற்கள்.

வ்யாக்யானம் - (பெட்டைக் கெடுக்கும் பிரானல்லனே) ப்ராமக வாக்யங்களை நிவர்த்திப்பித்த உபகாரகரன்றோ. பெட்டு - ப்ராமக வாக்யம். பெட்டைக் கெடுக்கையாவது, “பங்காந்தரித குஞ்ஜேந சங்கரோத்யர்த்த பல்யதா” என்னும்படி அதிநீஹீநங்களாய், துஸ்தர்க்க ஜடிலங்களாய்க் கொண்டு அவர்கள் ப்ரபந்தீகரித்த துஷ் ப்ரபந்தங்களை. “யதீந்திர மத ஸூக்த்யர்த்த ஸ்வச்சந்த கதிரத்தநவத்” என்று கொண்டாடப் படுமவையாய், “சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுரபந்த லைரந்த்ரிகா” என்று வேதாந்தங்களினுடைய சிடுக்கை அவிழ்க்கக் கடவனாயிருக்கிற ஸத் தர்க்க ஜடிலங்களான ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸத் ப்ரபந்தங்களாலே நிரஸித்தாரென்றபடி. இது ஒருவர் அர்த்திக்கச் செய்ததல்லாமையாலே இவர் செய்ததெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக விருப்பதென்றன்றோவென்று ஸமாஹிதரானாராய்த்து.

விளக்கம் - (பெட்டைக் கெடுக்கும் பிரானல்லனே) - அப்படிப்பட்ட மயக்க வைக்கும் வாக்கியங்களை விலக்கி பெரும் உபகாரம் செய்தவர். “பெட்டைக்

கெடுக்கை” என்றால், பங்காந்தரித குஞ்ஜேந சங்கரோத்யர்த்த பல்யதா - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் தாழ்ந்தவையாக, தாழ்ந்த தர்க்க வாதங்களாக இருப்பதான அவர்கள் செய்த தீய க்ரந்தங்கள் பலவற்றையும். யதீந்திர மத ஸூக்த்யர்த்த ஸ்வச்சந்த கதிரத்தவத் - என்று கொண்டாடப்படுபவையும், யதிராஜ ஸப்ததி (36) - இதம் ப்ரதம ஸம்பவத் குமதி ஜால கூலங்கஷா: ம்ருஷா மத விஷாநல ஜ்வலித ஜீவ ஜீவாதவ: ச்ஷரந்தி அம்ருதம் அக்ஷரம் யதி புரந்தரஸ்ய உக்தய: சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்ரிகா: - இந்தக் கலிகாலத்தில் புதிதுபுதிதாகப் பல மதங்கள் தலை எடுத்து, விபரீதமான புத்தி கொண்டவையாக உள்ளன. அந்தக் கூட்டங்கள் அனைத்தையும் வேருடன் அறுக்க வல்லது; பொய் என்பதை மட்டுமே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அந்தத் தீ மூலம் ஜீவன்களை விஷம் போல் அழிக்கும் மதங்களில் இருந்து ஜீவன்களைக் காப்பாற்றுவது; வேதம் என்ற அரசியின், உபநிஷத் என்ற கூந்தலை அழகாகச் சீவி அலங்கரிக்கும் பணிப்பெண்கள் போன்றது - இவை எது என்றால் யதிராஜரின் நூல்களே ஆகும். அவை அழிவற்ற மோசஷத்தை நம் மீது பொழிகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப வேதாந்தங்களின் ஆழ்பொருளில் உள்ள முடிச்சுக்களை அவிழ்க்க ஏற்பதாக உள்ளவையும், சரியான வாதங்கள் நிறைந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான ஸத் க்ரந்தங்களைக் கொண்டு தள்ளினார். இத்தகைய செயல்களை, “நீங்கள் தயவு செய்து இவற்றைச் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டி நின்றால் மட்டுமே ஒருவர் செய்வார்; ஆனால் இது போன்று விண்ணப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இன்றி இவர் செய்தது என்பது, எந்தக் காரணமும் பற்றி நின்று அல்ல என்று உணர்ந்து சமாதானம் ஆனார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்